

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna octombrie
2018**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<u>Cauza C-606/17, IBA Molecular Italy</u> - Articolul 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii trebuie interpretat în sensul că noțiunea «contract cu titlu oneros» include decizia prin care o autoritate contractantă atribuie în mod direct unui anumit operator economic și, așadar, fără a organiza o procedură de cerere de ofertă o finanțare destinată integral fabricării unor produse care trebuie să fie furnizate gratuit de acesta diferitor administrații care sunt scutite de plata oricărei contraprestații către furnizorul respectiv, cu excepția plății, cu titlu de costuri de livrare, a unei sume forfetare de 180 de euro pentru fiecare transport. Articolul 1 alineatul (2) litera (a) și articolul 2 din Directiva 2004/18 se opun unei reglementări naționale care, asimilând spitalele private „clasificate” spitalelor publice ca urmare a integrării lor în sistemul programului public național de sănătate guvernat de convenții speciale, diferite de raporturile obișnuite de acreditare cu ceilalți operatori privați care participă la sistemul de furnizare a prestațiilor de sănătate, le exclude din domeniul de aplicare al reglementării naționale și al celei a Uniunii în materia contractelor de achiziții publice, inclusiv în cazurile în care acestea sunt însărcinate cu producerea și cu furnizarea cu titlu gratuit către structurile publice de sănătate a produselor specifice necesare realizării serviciului de sănătate în schimbul unei finanțări publice destinate fabricării și furnizării acestor produse. <u>Cauza C-527/17, Boston Scientific</u> - Articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 469/2009 privind certificatul suplimentar de protecție pentru medicamente trebuie interpretat în sensul că o procedură de autorizare prealabilă, în temeiul Directivei 93/42/CEE privind dispozitivele medicale, astfel cum a fost modificată, a unui dispozitiv care încorporează, ca parte integrantă, o substanță, în sensul articolului 1 alineatul (4) din această directivă, cu modificările ulterioare, nu poate fi asimilată, în vederea aplicării acestui regulament, unei proceduri de autorizare a introducerii pe piață a acestei substanțe în temeiul Directivei 2001/83/CE de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, astfel cum a fost modificată, chiar dacă substanța menționată ar fi făcut obiectul evaluării prevăzute la punctul 7.4. primul și al doilea paragraf din anexa I la Directiva 93/42, astfel cum a fost modificată.

Cauza C-462/17, Tänzler & Trasper - Punctul 41 din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 110/2008 privind definirea, desemnarea, prezentarea, etichetarea și protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase, astfel cum a fost modificat, trebuie interpretat în sensul că, pentru a putea purta denumirea de vânzare „lichior pe bază de ouă”, o băutură spirtoasă nu poate conține alte ingrediente decât cele menționate în această dispoziție.

Cauza C-425/17, Günter Hartmann Tabakvertrieb - Articolul 2 punctul 8 din Directiva 2014/40/UE privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de abrogare a Directivei 2001/37/CE coroborat cu articolul 2 punctul 6 din această directivă trebuie interpretat în sensul că nu constituie produse din tutun destinate a fi mestecate, în sensul acestor dispoziții, decât produsele din tutun care nu pot fi consumate corect decât mestecate, aspect pe care instanța națională are sarcina să îl determine în funcție de ansamblul caracteristicilor obiective pertinente ale produselor vizate precum compoziția lor, consistența lor, forma lor de prezentare și, dacă este cazul, utilizarea lor efectivă de către consumatori.

Cauza C-413/17, Roche Lietuva - Articolele 18 și 42 din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE nu impun autorității contractante, la stabilirea specificațiilor tehnice ale unei cereri de ofertă având ca obiect achiziționarea de produse medicale, să acorde prevalență, de principiu, fie importanței caracteristicilor individuale ale aparatelor medicale, fie importanței rezultatului funcționării acestor aparate, ci impun ca specificațiile tehnice, în ansamblul lor, să respecte principiile egalității de tratament și proporționalității. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă, în cauza cu care este sesizată, specificațiile tehnice în cauză corespund acestor cerințe.

Cauza C-260/17, Anodiki Services - Articolul 10 litera (g) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, astfel cum a fost modificată, trebuie interpretat în sensul că intră în noțiunea „contracte de muncă”, prevăzută în această dispoziție, contractele de muncă precum cele în discuție în litigiul principal, mai precis contractele de muncă pe durată determinată care sunt încheiate cu persoane selectate pe baza unor criterii obiective, cum ar fi durata șomajului, experiența anterioară și numărul de copii minori aflați în întreținerea acestora.
Dispozițiile Directivei 2014/24, astfel cum a fost modificată, articolele 49 și 56 TFUE, principiile egalității de tratament, transparenței și proporționalității, precum și articolele 16 și 52 din Carta drepturilor

fundamentale a Uniunii Europene nu sunt aplicabile în cazul unei decizii a unei autorități publice de a recurge la încheierea unor contracte de muncă precum cele în discuție în litigiul principal, pentru a îndeplini anumite sarcini care țin de obligațiile sale de interes public.

Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 89/665/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată, trebuie interpretat în sensul că decizia unei autorități contractante de a încheia contracte de muncă cu persoane fizice pentru furnizarea unor anumite servicii fără să recurgă la o procedură de atribuire a contractelor de achiziții publice în conformitate cu Directiva 2014/24, astfel cum a fost modificată, pentru motivul că, în opinia sa, contractele respective nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive, poate face obiectul unei căi de atac în temeiul dispoziției menționate, introdusă de un operator economic care ar avea interes să participe la o procedură de achiziții publice cu același obiect ca respectivele contracte și care apreciază că acestea intră în domeniul de aplicare al directivei menționate.

Cauza C-149/17, Bastei - Articolul 8 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională coroborat cu articolul 3 alineatul (1) din aceasta, pe de o parte, și articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2004/48/CE privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, pe de altă parte, se opun unei legislații naționale în temeiul căreia răspunderea titularului unei conexiuni la internet prin intermediul căreia s-au săvârșit încălcări ale dreptului de autor prin partajarea de fișiere nu poate fi angajată în cazul în care acesta indică cel puțin un membru de familie care avea posibilitatea de acces la această conexiune, fără a da mai multe precizări cu privire la momentul la care a fost utilizată respectiva conexiune de către acest membru de familie și la natura utilizării conexiunii de către acesta din urmă. [Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-124/17, Vossloh Laeis - Articolul 80 din Directiva 2014/25/UE privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale coroborat cu articolul 57 alineatul (6) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice nu se opune unei dispoziții din dreptul național care impune unui operator economic care dorește să își demonstreze fiabilitatea în ciuda existenței unui motiv de excludere relevant să clarifice pe deplin faptele și împrejurările care au legătură cu infracțiunea sau cu abaterea săvârșită, cooperând în mod activ nu numai cu autoritatea însărcinată cu investigația, ci și cu autoritatea contractantă, în cadrul rolului propriu al acesteia din urmă, pentru a

aduce dovada restabilirii fiabilității sale, cu condiția ca această cooperare să fie limitată la măsurile strict necesare acestei examinări. Articolul 57 alineatul (7) din Directiva 2014/24 trebuie interpretat în sensul că, atunci când un operator economic a avut un comportament care intră sub incidența cauzei de excludere prevăzute la articolul 57 alineatul (4) litera (d) din această directivă, care a fost sancționat de o autoritate competentă, durata maximă de excludere se calculează de la data deciziei autorității respective.

Cauza C-105/17, Kamenova - Articolul 2 literele (b) și (d) din Directiva 2005/29/ privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor trebuie interpretate în sensul că o persoană fizică care publică pe un site internet, în mod concomitent, un anumit număr de anunțuri pentru vânzarea unor bunuri noi și second-hand, nu poate fi calificată drept „comerciant”, iar o astfel de activitate nu poate constitui o „practică comercială” decât dacă această persoană acționează în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau liberală, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, în raport cu toate circumstanțele pertinente ale speței. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza T-150/17, Asolo/EUIPO - Tribunalul anulează Decizia Camerei a cincea de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 17 noiembrie 2016 (cauza R 282/2015-5), în măsura în care respinge calea de atac formulată împotriva deciziei diviziei de anulare de declarare a nulității mărcii Uniunii Europene verbale FLÜGEL pentru produsele „băuturi alcoolice (cu excepția berii)” și „esențe alcoolice; extracte alcoolice; extracte din fructe cu alcool” care fac parte din clasa 33, în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare.

Cauza T-122/17, Devin/EUIPO – Tribunalul anulează Decizia Camerei a doua de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 2 decembrie 2016 (cauza R 579/2016–2). DEVIN, numele unui oraș bulgar, poate fi înregistrat ca marcă a Uniunii pentru ape minerale. Numele geografic rămâne disponibil pentru terți nu doar pentru o utilizare descriptivă, precum promovarea turismului în acest oraș, ci și ca semn distinctiv în cazul existenței unui „motiv întemeiat” și în lipsa unui risc de confuzie. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Libera circulație a lucrătorilor	<u>Cauza C-602/17, Sauvage și Lejeune</u> - Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unui regim fiscal al unui stat membru care rezultă dintr-o convenție fiscală pentru evitarea dublei impuneri precum cel în discuție în litigiul principal, care subordonează scutirea veniturilor unui rezident, care provin dintr-un alt stat membru și care sunt aferente postului salariat ocupat în acest din urmă stat, condiției ca activitatea pentru care sunt plătite veniturile să se desfășoare în mod efectiv în statul membru în cauză.
Cooperare judiciară în materie civilă și comercială	<u>Cauza C-595/17, Apple Sales International</u> - Articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că aplicarea, în privința unei acțiuni în daune interese intentate de un distribuitor împotriva furnizorului său în temeiul articolului 102 TFUE, a unei clauze atributive de competență conținute în contractul încheiat de părți nu este exclusă pentru simplul motiv că această clauză nu se referă în mod expres la diferendele privind răspunderea ce rezultă dintr-o încălcare a dreptului concurenței. Aplicarea unei clauze atributive de competență în cadrul unei acțiuni în daune interese intentate de un distribuitor împotriva furnizorului său în temeiul articolului 102 TFUE nu depinde de constatarea prealabilă de către o autoritate națională sau europeană a unei încălcări a dreptului concurenței. <u>Cauza C-478/17, IQ</u> - Articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești nu este aplicabil într-o situație precum cea în discuție în cauza principală, în care cele două instanțe sesizate sunt competente pe fond, în temeiul articolelor 12 și, respectiv, 8 din acest regulament. <u>Cauza C-379/17, Societă Immobiliare Al Bosco</u> - Articolul 38 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială nu se opune ca o reglementare a unui stat membru care prevede aplicarea unui termen pentru executarea unei ordonanțe de instituire a sechestrului asigurător, să se aplice în prezența unei asemenea ordonanțe adoptate în alt stat membru și având caracter executoriu în statul membru solicitat. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-337/17, Feniks</u> - Într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, o acțiune pauliană, prin care titularul unui drept de creanță izvorât dintr-un contract solicită declararea inopozabilității față de el a actului, pretins prejudiciabil în privința drepturilor sale, prin care

	debitorul său a cedat un bun unui terț, intră sub incidența normei de competență internațională prevăzute la articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Spațiul de libertate, securitate și justiție	Cauza C-662/17, EG - Articolul 46 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că statutul conferit prin protecție subsidiară, acordat de o legislație a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, nu oferă „aceleași drepturi și beneficii ca cele oferite de statutul de refugiat în temeiul legislației Uniunii și legislației naționale”, în sensul acestei dispoziții, astfel încât o instanță din acest stat membru nu poate respinge ca inadmisibilă o cale de atac introdusă împotriva unei decizii care consideră o cerere nefondată în ceea ce privește acordarea statutului de refugiat, dar care acordă statutul conferit prin protecție subsidiară, pe baza interesului insuficient din partea solicitantului pentru menținerea procedurilor, în cazul în care este dovedit că, potrivit legislației naționale aplicabile, aceste drepturi și beneficii pe care le conferă aceste două statute de protecție internațională nu sunt efectiv identice. O astfel de cale de atac nu poate fi respinsă ca inadmisibilă, chiar dacă se constată, având în vedere situația concretă a solicitantului, că acordarea statutului de refugiat nu ar fi susceptibilă să îi ofere mai multe drepturi și beneficii decât acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară, din moment ce solicitantul nu invocă sau încă nu invocă drepturi care sunt acordate în temeiul statutului de refugiat, dar care nu sunt acordate sau sunt acordate într-o măsură mai mică în temeiul statutului conferit prin protecție subsidiară. Cauza C-56/17, Fathi – Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid nu se opune ca autoritățile unui stat membru să efectueze examinarea pe fond a unei cereri de protecție internațională în sensul articolului 2 litera (d) din acest regulament în lipsa unei decizii explicite a acestor autorități care să stabilească, pe baza criteriilor prevăzute de regulamentul menționat, că responsabilitatea de a efectua o astfel de analiză revine acestui stat membru. Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei acțiuni formulate de un solicitant de protecție internațională împotriva unei decizii prin care se considera nefondată cererea sa de protecție internațională, instanța competentă

dintr-un stat membru nu are obligația de a examina din oficiu dacă criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea cererii respective, astfel cum sunt prevăzute de Regulamentul 604/2013, au fost aplicate în mod corect.

Articolul 10 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că un solicitant de protecție internațională care invocă în susținerea cererii sale un risc de persecuție din motive întemeiate pe religie nu trebuie să prezinte, pentru a-și susține afirmațiile cu privire la credințele sale religioase, declarații sau documente referitoare la toate elementele noțiunii «religie», vizată la dispoziția menționată. Cu toate acestea, revine reclamantului sarcina de a susține în mod credibil respectivele afirmații, prin prezentarea unor elemente care să permită autorității competente să se asigure de veridicitatea acestora.

Articolul 9 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul că interzicerea, sub sancțiunea execuției sau a pedepsei cu închisoarea, a unor acțiuni împotriva religiei de stat din țara de origine a solicitantului de protecție internațională poate constitui un „act de persecuție” în sensul articolului menționat, cu condiția ca această interdicție să fie însoțită, în practică, de astfel de sancțiuni din partea autorităților acestei țări, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-652/16, Ahmedbekova - Articolul 4 din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că este necesar, în cadrul evaluării individuale a unei cereri de protecție internațională, să se țină seama de amenințările de persecuție și de vătămări grave cu care se confruntă un membru de familie al solicitantului pentru a stabili dacă acesta din urmă este el însuși expus unor asemenea amenințări din cauza legăturii sale de familie cu respectiva persoană amenințată.

Directiva 2011/95 și Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale nu se opun ca cererile de protecție internațională depuse separat de membri ai aceleiași familii să facă obiectul unor măsuri de gestionare a oricărei eventuale conexități, însă se opun ca aceste cereri să facă obiectul unei evaluări comune. Acestea se opun de asemenea ca evaluarea uneia dintre

	cererile menționate să fie suspendată până la încheierea procedurii de examinare referitoare la o alta dintre aceste cereri. Articolul 3 din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul că permite unui stat membru să prevadă, în cazul în care se acordă protecție internațională, în temeiul regimului instituit prin această directivă, unui membru al unei familii, extinderea beneficiului acestei protecții la alți membri ai acestei familii, cu condiția ca aceștia să nu intre sub incidența unei cauze de excludere prevăzute la articolul 12 din aceeași directivă și ca situația lor să prezinte, datorită necesității de menținere a unității familiei, o legătură cu logica protecției internaționale. Motivul de inadmisibilitate prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2013/32 nu acoperă o situație în care o persoană majoră depune, pentru ea și pentru copilul său minor, o cerere de protecție internațională care se întemeiază în special pe existența unei legături de familie cu o altă persoană, care a depus separat o cerere de protecție internațională. Participarea solicitantului de protecție internațională la introducerea unei acțiuni împotriva țării sale de origine la Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu poate în principiu să fie considerată, în cadrul evaluării motivelor de persecuție, prevăzută la articolul 10 din Directiva 2011/95, ca dovadă a apartenenței acestui solicitant la un „anumit grup social”, în sensul alineatului (1) litera (d) al acestui articol, ci trebuie considerată ca fiind un motiv de persecuție în temeiul „opiniilor politice”, în sensul alineatului (1) litera (e) al articolului menționat, dacă există motive întemeiate de a se teme că participarea la introducerea acestei acțiuni este percepută de țara respectivă ca un act de dizidență politică împotriva căruia aceasta ar putea preconiza exercitarea de represalii. Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 coroborat cu trimiterea la procedura privind calea de atac conținută în articolul 40 alineatul (1) din această directivă trebuie interpretat în sensul că instanța sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii de refuz al protecției internaționale este în principiu obligată să aprecieze, cu titlu de „noi declarații” și după ce a solicitat o examinare a acestora de către autoritatea decizională, motivele de acordare a protecției internaționale sau elementele de fapt care, deși se referă la evenimente sau la amenințări pretins survenite înainte de adoptarea deciziei de refuz menționate sau chiar înainte de depunerea cererii de protecție internațională, sunt invocate pentru prima dată în cursul procedurii privind calea de atac. Această instanță nu este, în schimb, obligată în acest sens dacă constată că aceste motive sau aceste elemente au fost invocate într-o fază tardivă a procedurii privind calea de atac sau nu sunt prezentate într-un mod suficient de concret pentru a putea fi examinate în mod corespunzător sau, atunci când este vorba despre elemente de fapt, dacă ea constată că acestea nu sunt

	semnificative sau sunt insuficient de distincte de elementele de care autoritatea decizională a putut deja ține seama. <u>Cauza C-207/16, Ministerio Fiscal</u> - Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, citit în lumina articolelor 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că accesul unor autorități publice la datele care vizează identificarea titularilor cartelelor SIM activate cu un telefon mobil furat, cum ar fi numele, prenumele și, dacă este cazul, adresa acestor titulari, implică o ingerință în drepturile fundamentale ale acestora din urmă, consacrate la articolele menționate din Carta drepturilor fundamentale, care nu prezintă o asemenea gravitate încât să fie necesar ca acest acces să fie limitat, în materie de prevenire, de investigare, de detectare și de urmărire penală a infracțiunilor, la combaterea infracționalității grave. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Fiscalitate	<u>Cauza C-528/17, Božičević Ježovnik</u> - Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurările în care persoana impozabilă importatoare și furnizoare a beneficiat de o scutire de taxa pe valoarea adăugată la import în temeiul unei autorizații emise în urma unui control prealabil de către autoritățile vamale competente pe baza elementelor de probă furnizate de această persoană impozabilă, aceasta nu este obligată să achite TVA-ul <i>a posteriori</i>, atunci când, cu ocazia unui control ulterior, se dovedește că nu erau întrunite condițiile materiale ale scutirii, cu excepția cazului în care se stabilește, în lumina unor elemente obiective, că persoana impozabilă respectivă știa sau ar fi trebuit să știe că livrările subsecvente importurilor în discuție erau implicate într-o fraudă comisă de persoana care a achiziționat bunurile și că ea nu a luat toate măsurile rezonabile care îi stăteau în putere pentru a evita fraudă respectivă, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. <u>Cauza C-384/17, Link Logistic N&N</u> - Cerința proporționalității, prevăzută la articolul 9a de Directiva 1999/62/CE de aplicare a taxelor la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri, astfel cum a fost modificată, nu poate fi considerată ca având efect direct. Instanța națională, în temeiul obligației sale de a lua toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura îndeplinirea dispoziției menționate, trebuie să interpreteze dreptul național în mod conform cu aceasta sau, dacă o astfel de interpretare conformă nu este posibilă, să lase neaplicată orice dispoziție națională în măsura în care aplicarea sa, în împrejurările speței, ar conduce la un rezultat contrar dreptului Uniunii.

Cauza C-249/17, Ryanair - Articolele 4 și 17 din A șasea directivă 77/388/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretate în sensul că acestea conferă unei societăți care are intenția să achiziționeze totalitatea acțiunilor unei alte societăți în vederea desfășurării unei activități economice care constă în a-i furniza acesteia din urmă prestări de servicii de administrare supuse taxei pe valoarea adăugată (TVA), dreptul de a deduce, în integralitatea sa, TVA-ul achitat în amonte aferent cheltuielilor referitoare la prestări de servicii de consiliere efectuate în cadrul unei oferte publice de cumpărare, chiar dacă s-a dovedit că această activitate economică nu a fost realizată, cu condiția ca aceste cheltuieli să își aibă cauza exclusivă în activitatea economică preconizată.

Cauza C-153/17, Volkswagen Financial Services - Articolul 168 și articolul 173 alineatul (2) litera c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, pe de o parte, chiar în cazul în care cheltuielile generale aferente unor operațiuni de locațiune cu opțiune de cumpărare de bunuri mobile, precum cele în discuție în litigiul principal, nu sunt transferate în cuantumul datorat de client pentru punerea la dispoziție a bunului respectiv, și anume partea impozabilă a operațiunii, ci în cuantumul dobânzii datorat în temeiul părții „finanțare” a operațiunii, respectiv partea scutită a acesteia, aceste cheltuieli generale trebuie să fie totuși considerate, în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, un element constitutiv al prețului acestei puneri la dispoziție și, pe de altă parte, statele membre nu pot aplica o metodă de defalcare ce nu ține seama de valoarea inițială a bunului respectiv în momentul livrării sale, din moment ce această metodă nu este de natură să garanteze o defalcare mai precisă decât cea care ar decurge din aplicarea cheii de repartizare întemeiate pe cifra de afaceri.

Cauza C-571/16, Kantarev - Articolul 1 punctul 3 și articolul 10 alineatul (1) din Directiva 94/19/CE privind sistemele de garantare a depozitelor, astfel cum a fost modificată, se opun, pe de o parte, unei legislații naționale potrivit căreia constatarea indisponibilității depozitelor depinde de insolvența instituției de credit și de revocarea autorizației bancare a acestei instituții și, pe de altă parte, derogării de la termenele prevăzute de aceste dispoziții pentru a constata indisponibilitatea depozitelor și pentru a rambursa aceste depozite, pentru motivul că ar fi necesar ca instituția de credit să fie plasată sub supraveghere specială.

Articolul 1 punctul 3 subpunctul (i) din Directiva 94/19 trebuie interpretat în sensul că indisponibilitatea depozitelor în sensul acestei dispoziții trebuie constatată printr-un act explicit al autorității naționale

competente și nu poate fi dedusă din alte acte, precum decizia Balgarska Narodna Banka (Banca Națională a Bulgariei) de a plasa Korporativna Targovska Banka sub supraveghere specială, și nici prezumată din circumstanțe precum cele din litigiul principal.

Articolul 1 punctul 3 subpunctul (i) din Directiva 94/19 trebuie interpretat în sensul că constatarea indisponibilității unui depozit bancar, în sensul acestei dispoziții, nu poate fi supusă condiției ca titularul acestui depozit să fi formulat în prealabil, la instituția de credit în cauză, o cerere de retragere a fondurilor căreia nu i s-a dat urmare.

Articolul 1 punctul 3 subpunctul (i) din Directiva 94/19 are efect direct și constituie o normă de drept care urmărește să confere drepturi particularilor care permit deponenților să intenteze o acțiune în repararea prejudiciului cauzat de rambursarea tardivă a depozitelor. Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica, pe de o parte, dacă neconstatarea indisponibilității depozitelor în termenul de cinci zile lucrătoare prevăzut în această dispoziție, în pofida faptului că erau întrunite condițiile enunțate în mod clar în respectiva dispoziție, constituie, în circumstanțele cauzei principale, o încălcare suficient de gravă, în sensul dreptul Uniunii, și, pe de altă parte, dacă există o legătură de cauzalitate directă între această încălcare și prejudiciul suferit de un deponent.

Articolul 4 alineatul (3) TUE, precum și principiile echivalenței și efectivității trebuie interpretate în sensul că, în lipsa unei proceduri specifice în Bulgaria pentru angajarea răspunderii acestui stat membru privind prejudiciile rezultate dintr-o încălcare a dreptului Uniunii de către o autoritate națională:

- nu se opun unei reglementări naționale care prevede două căi de atac diferite care țin de competența unor instanțe diferite și sunt prevăzute cu condiții diferite, în măsura în care instanța de trimitere stabilește dacă, având în vedere dreptul național, răspunderea unei autorități naționale precum Banca Națională a Bulgariei trebuie angajată în temeiul Legii privind răspunderea statului și a comunelor pentru prejudicii sau al Legii privind obligațiile și contractele și fiecare dintre cele două căi de atac respectă principiile echivalenței și efectivității;

- se opun unei reglementări naționale care subordonează dreptul particularilor de a obține repararea prejudiciului condiției suplimentare întemeiate pe caracterul intenționat al prejudiciului cauzat de autoritatea națională în cauză;

- nu se opun unei reglementări naționale care prevede plata unor taxe simple sau proporționale cu valoarea litigiului, în măsura în care, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, plata unei taxe simple sau proporționale cu valoarea litigiului nu este contrară principiului efectivității, având în vedere cuantumul și mărimea taxei, aspectul dacă aceasta este sau nu de natură să constituie eventual un obstacol insurmontabil pentru accesul la justiție, caracterul său obligatoriu, precum și posibilitățile de scutire, și

	- nu se opun unei reglementări naționale care subordonează dreptul particularilor de a obține repararea prejudiciului condiției anulării prealabile a actului administrativ aflat la originea prejudiciului, în măsura în care, aspect a cărui apreciere revine instanței de trimitere, această cerință poate fi în mod rezonabil impusă persoanei vătămate.
Politică socială	<u>Cauza C-331/17, Sciotto</u> - Clauza 5 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, se opune unei reglementări naționale, în temeiul căreia normele de drept comun care guvernează raporturile de muncă și prin care se urmărește sancționarea recurgerii abuzive la contractele pe durată determinată succesive prin recalificarea automată a contractului pe durată determinată în contract pe durată nedeterminată dacă raportul de muncă durează dincolo de o dată precisă nu sunt aplicabile sectorului de activitate al fundațiilor lirice și simfonice, atunci când nu există nicio altă măsură efectivă în ordinea juridică internă prin care să se sancționeze abuzurile constatate în acest sector. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu. <u>Cauza C-12/17, Dicu</u> – Articolul 7 din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru nu se opune unei dispoziții naționale care, la stabilirea drepturilor la concediu anual plătit garantat de acest articol unui lucrător într-o perioadă de referință, nu consideră durata concediului pentru creșterea copilului efectuat de acest lucrător în perioada respectivă ca fiind o perioadă de muncă efectivă. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Mediu	<u>Cauza C-301/17, Comisia Europeană/România</u> - Prin faptul că nu s-a conformat, referitor la cele 68 de depozite de deșeuri în cauză, obligației de a lua toate măsurile necesare pentru a închide cât mai repede posibil, în conformitate cu articolul 7 litera (g) și cu articolul 13 din Directiva 1999/31/CE privind depozitele de deșeuri, acele depozite de deșeuri care, în conformitate cu articolul 8 din directiva menționată, nu au primit autorizația care să le permită să funcționeze în continuare, România nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 litera (b) din Directiva 1999/31 coroborat cu articolul 13 din aceasta. <u>Cauza C-242/17, LEGO</u> - Articolul 18 alineatul (7) din Directiva 2009/28/CE privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE, coroborat cu Decizia de punere în aplicare 2011/438/UE a Comisiei privind recunoașterea schemei ISCC (<i>International Sustainability and Carbon Certification</i>) în vederea demonstrării conformității cu criteriile de durabilitate în temeiul

Directivelor 2009/28/CE și 2009/30/CE nu se opune unei reglementări naționale care impune operatorilor economici condiții specifice pentru certificarea durabilității biolichidelor, diferite și mai ample decât cele prevăzute de un sistem voluntar de certificare a durabilității, cum este schema ISCC, recunoscută prin decizia de punere în aplicare menționată, adoptată de Comisia Europeană în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) din directiva respectivă, întrucât această schemă a fost aprobată numai pentru biocarburanți, iar condițiile amintite nu privesc decât biolichidele.

Dreptul Uniunii, în special articolul 34 TFUE și articolul 18 alineatele (1) și (3) din Directiva 2009/28, nu se opune ca o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal să impună un sistem național de verificare a durabilității biolichidelor care prevede că toți operatorii economici care intervin în lanțul de aprovizionare al produsului, chiar și atunci când este vorba despre intermediari care nu intră în posesia fizică a loturilor de biolichide, sunt supuși anumitor obligații de certificare, de comunicare și de informare care decurg din sistemul menționat. [Comunicatul de presă](#) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-167/17, Klohn - Articolul 10a al cincilea paragraf din Directiva 85/337/CEE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată, trebuie interpretat în sensul că cerința potrivit căreia costul anumitor proceduri judiciare în materie de mediu nu trebuie să fie prohibitiv pe care acesta o prevede este lipsită de efect direct. În lipsa transpunerii acestui articol de către un stat membru, instanțele naționale din acesta din urmă sunt totuși obligate, în măsura posibilului, să interpreteze dreptul intern, începând de la expirarea termenului prevăzut pentru transpunerea articolului menționat, astfel încât particularii să nu fie împiedicați să inițieze sau să continue o cale de atac jurisdicțională care intră în domeniul de aplicare al aceluiași articol din cauza sarcinii financiare care ar putea rezulta din aceasta.

Articolul 10a al cincilea paragraf din Directiva 85/337, astfel cum a fost modificată, trebuie interpretat în sensul că obligația de interpretare conformă se impune instanțelor unui stat membru atunci când decid cu privire la alocarea cheltuielilor de judecată în procedurile jurisdicționale care erau în curs la data expirării termenului de transpunere a cerinței potrivit căreia costul anumitor proceduri jurisdicționale în materie de mediu nu trebuie să fie prohibitiv, prevăzută la acest articol 10a al cincilea paragraf, indiferent de data la care respectivele cheltuieli de judecată au fost efectuate în cursul procedurii în cauză.

Articolul 10a al cincilea paragraf din Directiva 85/337, astfel cum a fost modificată, trebuie să fie interpretat în sensul că, într-un litigiu precum litigiul principal, obligația de interpretare conformă revine instanței

	naționale chemate să se pronunțe cu privire la cuantumul cheltuielilor de judecată, în măsura în care autoritatea de lucru judecat a deciziei rămase definitivă referitoare la repartizarea cheltuielilor de judecată nu se opune acestui fapt, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere. <u>Cauza C-669/16, Comisia Europeană / Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord</u> - Întrucât nu a propus și nu a transmis, în termenul prevăzut, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1), precum și cu anexele II și III la Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică, o listă care să indice un număr suficient de situri care adăpostesc marsuinul (<i>Phocoena phocoena</i>) și întrucât, în această măsură, nu a contribuit, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din această directivă, la punerea în aplicare a sistemului Natura 2000 proporțional cu gradul de reprezentare a habitatelor acestei specii pe teritoriul său, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestor dispoziții.
Principiile UE	<u>Cauza C-234/17, XC</u> - Dreptul Uniunii, în special principiile echivalenței și efectivității, nu impune unei instanțe naționale să extindă la încălcările dreptului Uniunii, în special la atingerile aduse dreptului fundamental garantat la articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și la articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen (Luxemburg) la 19 iunie 1990 și intrată în vigoare la 26 martie 1995, o cale de atac de drept intern care permite să se obțină, doar în caz de încălcare a Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau a unuia dintre protocoalele sale, redeschiderea unei proceduri penale închise printr-o decizie națională care a dobândit autoritate de lucru judecat. <u>Cauza C-619/18 R, Comisia Europeană / Polonia</u> – Polonia trebuie să suspende imediat aplicarea dispozițiilor naționale referitoare la reducerea vârstei de pensionare a judecătorilor Curții supreme. Ordonanța vicepreședintei Curții se aplică, cu efect retroactiv, judecătorilor Curții supreme vizați de aceste dispoziții. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.
Piața internă	<u>Cauza C-191/17, Bundeskammer</u> - Articolul 4 punctul 14 din Directiva 2007/64/CE privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, trebuie interpretat în sensul că nu intră sub incidența noțiunii „cont de plăți” un cont de economii care permite să se dispună de sumele depuse

	la vedere și din care nu pot fi efectuate operațiuni de plată și de retragere decât prin intermediul unui cont curent.
Libertatea de stabilire	<u>Cauza C-416/17</u>, Comisia Europeană / Republica Franceză - Prin faptul că a refuzat să ia în considerare, pentru calcularea rambursării impozitului anticipat pe bunuri mobile plătit de o societate rezidentă pentru distribuirea de dividende plătite de o societate nerezidentă prin intermediul unei filiale nerezidente, impozitarea aplicată acestei a doua societăți asupra profiturilor subiacente respectivelor dividende, în condițiile în care mecanismul național de prevenire a dublei impunerii economice permite, în cazul unui lanț de participare pur intern, să se neutralizeze impozitarea aplicată dividendelor distribuite de o societate la fiecare nivel al acestui lanț de participare, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 49 și 63 TFUE. Întrucât Conseil d'État a omis să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 267 al treilea paragraf TFUE, pentru a se stabili dacă era necesar să refuze să ia în considerare, pentru calculul rambursării impozitului anticipat pe bunuri mobile plătit de o societate rezidentă pentru distribuirea de dividende plătite de o societate nerezidentă prin intermediul unei filiale nerezidente, impozitarea aplicată acestei a doua societăți asupra profiturilor subiacente respectivelor dividende, în condițiile în care interpretarea pe care a reținut-o a dispozițiilor dreptului Uniunii în hotărârea din 10 decembrie 2012, Rhodia, și în hotărârea din 10 decembrie 2012, Accor, nu se impunea cu o asemenea evidență încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 267 al treilea paragraf TFUE. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu .
Drept instituțional	<u>Cauza C-73/17</u>, Republica Franceză / Parlamentului European - Parlamentul European își poate exercita o parte din competențele bugetare la Bruxelles, în loc de Strasbourg, dacă imperative legate de buna funcționare a procedurii bugetare o impugn. Parlamentul European avea dreptul să adopte la Bruxelles, în a doua lectură, bugetul anual al Uniunii pentru 2017. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu .